

אכתקוים פרות

• הדרך הכפחנית:

לא, רינה — גם במכוניתאמת לא תוכלי לשרוט ממני את האמת אודות הלילה. נש בעיני לשמור על סודיות, כי חיי אדם תלויים בויה. הוא פליט מצוה. מתי אוכל לספר לך? כנראה, אף פעם לא, אבל אשאיר לך מתב עם כל הפרטים, שתוכלי לפתוח אותו אחרי מותי.

• הדרך הצבאית:

טיפש שכמוני, התמתי על הפטיציה שלו. לפתע אני רואה שאנחנו נמצאים בשערי מחנה צבאי, והוא מנסה להכניס אותי. נו, את יודעת איך אני — חשדן. קראתי עוד פעם את גיליון הנייר, וראיתי שהוא ניסה להתחמס אותי לצבא הקבע.

• הדרך הספורטיבית:

בחור מזור זה, אפריים. משוגע למיפשויות. על כל פנים, נשבה רוח די חזקה...

• הדרך המשטרתית:

כל האשמה הוצאת נגדי היתה מבוימת...

• הדרך היריראית:

מישהו נפל לירקון. חיכיתי כדי לראות אם הבחור, שקפץ להציל אותי, יוצא בשלום.

• הדרך האמפרוזומית:

לפני שאת אומרת משהו, רינה, תארי לך את עצמך כבעלת וילה בהרצליהפיתוח. ועכשיו, האם עדיין איכפת לך אם באתי באיחור של ארבע שעות? בסדר, אז בקיצור, נגשתי את רבינוביץ. איפה? נו, באמת, מדוע את סוטה תמיד מן הנושא!

טוב, אחרי כל השנים האלה הוא שמח נורא לראות אותי. ואני שמחתי נורא לראות אותו גם. כשגיליתי מדוע הוא מחפש אותי כבר שנים. אני יודע שאת לא מבינה בענייני כספים, וזה די מסובך, אבל רבינוביץ הכניס אותי לעסק מצויין.

בסדר, את רוצה לדעת מה זה עסק מצויין, לכל הרוחות. או קיי, שמעת על רוטשילד, לא? לא, זה לא אחי או דודו או כדורדו, אבל הוא יעצמ כוהו. אם מבטיחי לי שלא לדבר, אספר לך. זה עסק גדול. הרבה כסף. זה בוטנים. למען השם, אולי תשתקי רגע, כשאני מדבר אליך? אלה בוטנים מסוג שעוד אף אחד לא שמע עליהם. כן, אני משער

נערת השבוע

לרגע גם אני חשבתי ככה. וכבר הוצאתי נרגשת את פנס האוטוגראפים שלי. התכוונתי ללחוץ את ידה, לומר לה שאני עוקבת אחריה בחדרה והערצה, מאז סירבה לתת כסף לסטנים של האו"הא"ט. הכתי לי אפילו לשאול מהו צעדה הבא להקלת טיבולן של הבהמות.

אבל היא זרקה עלי פצצה פלאסטית, כשאמרתי בשפתיים משורבבות: "קוראים לי מאתיקה לוי, את חופפת, או גם מסתפרת?"

החתיכה בת הילד מהסלון בבוגרשוב כימעט בכתה כש' התחזתה כמה קשה להיות זונה לחתולתימין אחרת. ועוד לבב, דוקא. לא נותנים לה לעבור בשקט בדיונוגוף. מבק' שים חתימות. מזמזמים לה בריגיטיהבארדו'בארדו. איום.

בסך הכל היא נולדה שחורה בסופיה, ללא כהנות רעות להיות בארדו. כזאת היא בסך הכל שנה וחצי. מאז שפכה לה חברתה הטובה על הראש, לא בכוונה. דלי חמצן. אחרי זה החזתתי לראות את הפרטים שלה כמה פעמים כל אחד, כי לראות את עצמי. קנתי כמה תמונות שלה. חצי לירה כל אחת, ותליתי אותן בין התמונות שלי מעל המיטה. לא מבדילים בינינו.

הי לא בסוחה, אבל יתכן שתשלח איזו תמונה לרוזיה וזאדים. עם הפה חצי פתוח, כמו שבב. לימך אותה. אומ' רים לה שהיא שמה בכיס את שרה עיצוני, ויכולה להיות כפילה שוה ממנה. אני מוכנה ללכת עד סוף העולם אחרי בריגיט. רק לא להתפשט או להתאבד. החבר שלי יהרוג אותי.

מה היא חושבת על הפלג' הייתי מתה לדעת. היא פתחה זוג עיניים חומות עגולות: "מה, שוב פעם דבר חדש? אני לך את האמת, מכל מה שעשו עד עכשיו, ספריי הלן קרטיס הכי טוב לשערות. תשמעי לי."

שאת יכולה לאכול אותם, אם את מוכרחה. אבל יש להם גם שימושים אחרים — הרבה יותר מועילים: ניצד שמן, לא רק למכוניות, גם למטרות הרגילות — לסאלט, לחי' מום, ולבישול — לכל דבר. איך אני יודע שזה ליך ושנהיה מיליונרים? בסדר גמור — ידעתי שלא תאמיני לי. אבל תשמעי, רבינוביץ יכול להיות שיכור, אבל לא שקרן. את רוצה הוכחה? בסדר, את רואה את זה? את חושבת שאלה סתם בוטנים רגילים מהבאר? חכי כשתראי שזה יכניס מיליונים...

• דרך הפשע:

אני הולך לי, חושב על העבודה למחר, כששוטר מחורבן אחד עוצר אותי ולוקח אותי למיסדרויהוי. הבחור שעמד שם לידי, זה היה הרוצח. אבל הם לא יכלו לתת לי ללכת, את מבינה, עד שהיו בטוחים...

• הדרך הרפואית:

איבדתי את ההכרה, לא יודע לכמה זמן. הנהג שדרס אותי הביא אותי לבית'החולים. אין מה לדבר, הרופאים האלה פנטאסטיים. ממש לא רואים את הפצע!

• הדרך התחבורתית:

אה, מה איכפת לך? ובכן, זאת הפעם האחרונה שאני הולך את כל הדרך ממגורבי עד רמת'גן ברגל כדי לחסוך כסף לשימלה שלך!

• דרך השקר:

"לא, שמואל", אמרתי לו, "אני משער שאתה תושב אותי למטורף, אבל אני לא אקח את הגיב הזה. לא היה איכפת לי לעבוד ששה חודשים במקום המבודד הזה בחבשי, ולא אעמיד פנים כאילו 50 אלף הדולרים שאתה מציע לי אינם דרושים לי עכשיו, אבל בשום פנים לא אסכים לנסוע בלי אשתי. התנאי הזה קובר את כל העניין. לא איכפת לי להגיד לך, אני שונא להיפרד מאשתי אפילו ללילה אחד. על כל פנים, אני מודה לך, שמואל. מה תשתה?"

• הדרך הפיתגמית:

אני מסופק מאד אם האדם, שהמציא את הפתגם ההוא, באמת ניסה פעם להוציא קיסם מעיני רעול — זה לוקח שעות!

• הדרך הסיפרותית:

לא, רינה! אל תורידו זאת לרמת קסטה המונית של חדר' מיטות. את זוכרת את הלגוואים, שגרו בדירה ממוזל? לא, לא אלה שמשמאל, אלה מימין. תפסת עכשיו? או קיי, ובכן, היה נוהג לבוא אליהם חבר שנקרא דויד. דויד משהו, או דומה, אני חושב. זוכרת אותו? או קיי, ובכן, הוא הכיר רואה'חשבונית אחד, בשם עמוס. לא זוכרת אותו? או קיי, או פגשתי את עמוס זה בתחנת האוטובוס. הוא שאל עליך. הוא גם שאל על דויד והלגוואים, אבל לא היה לי הרבה מה לספר לו עליהם, כך שעמדנו שם סתם כמה דקות, מפני שלאף אחד מאתנו לא היה מה לומר. בסוף הוא אמר: "איכפת לך לשתות כוסית?"

הוא הכיר מקום קטן ביפו. הוא הזמין את הסיכוב הרא' שון, אבל כשהזמנתי את שלי, אמרתי: "זה האחרון, מפני שאני צריך לחזור הביתה." ואז, איך שאת רואה אותי, הוא התחיל לבכות.

כנראה שאשתי עזבה אותו. "אני מצטער מאוד, אמרתי, "זה דבר נורא, כשקורה דבר כזה למישהו." יכולתי להבחין שהוא היה במצב איום, כך שבשום אופן לא יכולתי לעזוב אותו. איך יכולתי?

הוא סיפר לי הכל. הוא אמר שהוא יודע שאשתי עדיין אוהבת אותו, אבל לא תלך לגור אתו בחזרה, מפני שזה לא מספיק רק לאהוב את אלה שצריך לחיות אתם, אנתו חייבים לחיות עם אלה שאנו מאוהבים בהם, אלא אם כן שני הדברים האלה שחים והבעל והאשה באמת מבינים לגמרי זה את זה, והאחד לא יכול לחיות בלי אהבת השני, ואף השני לא, ולהיפך. מה את חושבת?

בקיצור, סיפרתי לו ששום דבר מהסוג הזה לא מפריע לנישואין שלנו, אבל, שלדעתך, עם מעט רצון הדדי והבנה, יסתדרו כל הדברים האלה.

הוא היה כל כך מבטוס לשמוע אותי מדבר, עד שהתחנן לפני ללכת אתו לאשתי ולהשפיע עליה שתחזור אליו. טוב, אז הלכנו לראות אותה. היא נראתה תקיפה מאד, אבל אני מצאתי לשון משותפת אתה, ובסוף השפיעתי עליה לראות את הדברים כמו שהם. היא היתה כליכך אסירת תודה לי, על שקישרתי אותה שוב עם עמוס, שחיבקה ונישקה אותי.

את רואה, רינה? זה השפתון שלה על הצווארון שלי.

• הדרך הבעייתית:

נו, כמוכך, עד שראיתי מה קורה, כבר הייתי בחיפה. בחיי, עד עכשיו אני לא מבין איך שהסדרן יכול היה להכניס אותי לשיד חיפה. במקום לאוטובוס לרמת'גן.

• הדרך התינוקית:

הייתי בייביסיטר אצל הבוס שלי. למה לא צילצלתי? הי' ביבי לא נתן לי.

• הדרך הגרעינית:

אז מבלי לשאול אותי בכלל, דחפו אותי לתוך האמבולנס ואנחנו נוסעים לבית'החולים הזה, אני לא יודע איפה, אי שם בנגב. נו, ואז אומרים לי להתפשט ומתחילים לבדוק. בחיי שאיני מבין איך חשדו דוקא שאני נגוע בראדיו'אקטיביות!

• הדרך המיפחרית:

...וברגע שעמדתי לקחת את המעיל, נכנס הבוס עם שני האורחים ואומר: "קח אותם, לך או לכל מקום אתר, והשקה אותם בדברים הכי טובים, עד שהחיסקי ייצא להם מן האוזניים. הם די מטומטמים, אבל נחוצים לנו."

"אבל אני לא מדבר אנגלית!" אמרתי. "אנחנו יכולים להיראות מטומטמים, אבל שגינו יכולים לדבר עברית די טובה." אמר אחד מהאורחים. אחרי זה הייתי חייב לעשות מה שהוטל עלי...

• הדרך הרוחנית:

מבחינה רוחנית הייתי כאן, לצורך, כל הזמן...

ההתראות האחרונות שלי, על אדישות מצידכם, השפיעו בכל זאת. אחד, החותם בשם ישראל סרגל, תלי'אביב, הואיל לשלוח, לי אישית, תארו לכם, חידוי אהבה לוחט. ישראל שרגל? אהיה מאושרת לשמוע ממך שהפרטום חסר'הסאק של המכתב בציבור לא יפגע ביחסיו בעתיד. "רותי שלי,

את בונדאי תמחה מהיכן זה נטלתי את העוז, החוצפה היית את אומרת, לפנות אליך.

"אטביר: במקורות נאמר, ויטני לך, לחברך לא תעבידי, כיוון שאין לי סיבה להניח לגביך מידת אינסליגנציה גבוהה, אתרנס: מה ששנאו עליך, אל תעש לרעך. אם להמשיך רעיון זה, אפשר לומר: מה שאהוב עליך, אתה רשאי לעשות לרעך. וכיון שמימך לא נמנעת מדברים שבחוצפה, ומעיסוק באנשים שלא הכרת אי'פעם, הרי שראיתי לעצמי היתר לנהוג בך באותה דרך.

כך או כך, נואה לי שהיכרות בין שנינו מבטיחה להיות רבת'עניין. העדר העקרונות המוסריים, ההתעלמות מן ההגינות האישית, והנטייה להפקרות — מה שמושך ולשנינו בעצם, יש בהם, כך מאמין אני, כדי להבטיח זאת. הבה עזרי עוז ותוכיחי כי אומץ'ליבך אינו מופעל רק בתחבית'חומים לקדירות אחרים, אלא גם בשחסים מהותיים יותר. מתי ניפגשו? באחד הגילגולים, מן הסתם.

★ ★ ★

רק עם שכני

(1281/1) מבטיח לא לאכזב, בתנאי שיש לך 20'23 ושכל. יש לך? אז קחי לך משהו יותר טוב.

★ ★ ★

דא ראשון

בדיו אדומה, בכתב עגול ומסודר, מודיעה לי (1281/4) שהיא מאוד בודדה, וזה מאוד מכאיב לה, כי היא מאוד בודדה:

"בקוראי את המדור מכתבים לרותי, עיני מתערפלות. מדוע? כן! מפני שאני לא מבינה, כי זה מבולבל, כי כיצד אפשרי הדבר להתכתב עם הכתובות לא מופיעות? ומה מסמלים המספרים שלפני כל מאמר?

"ראי, בקשתי היא שתעני לי. האם מרמז לך הדבר הזה משהו? כן! זה ברור בהחלט. רצוני גם להשתתף בוה, ולנסות, אולי יעלה בחכתי איוה בחורון נחמד? כרגע אני בטוהה שחיוך מלא הבנה מסתמן בוויית פייך, אבל עכשיו אכתוב לך מה רצוני ואיך שהוא ייראה. כן! גיל לא חשוב לי. שיהיה מבוגר ממני. כי בדרך כלל אינני אוהבת צעירים מדי, כי הם לא מבינים.

אה, כן! בחור מבין, זה העיקר. שיהיה נחמד, אבל ככה, איך שצריך, ולא סתם. אולי ברצונך שאכתוב את תאורי? אבל רק שלא ישעמם אותך מכתבי ראשית: צברית. גובה לא יודעת, אך בכל אופן לא גבוהה ביותר, אך נראה לי שזה מתאים לגילי. צבע שיער — חום, ככה ערמוני כזה. כן! עיניים — חום ירוק. אף יפה, שכולם מקנאים בי. הוא סולד ומזדקק, כמו אף אנגלי או צרפתי. לא אני אומרת, אלא כך אומרים לי. כן! גוף רגיל ונחמד מאוד, אבל לא ביותר.

"רגע, שיער ארוך, ובאמת זה נורא יפה. אוף, נמאס לי לכתוב על עצמי, אבל בכל אופן אני נחמדה, והעיקר שמספיק שאני מעוררת תשומת לב.

"אגב, זה לא המכתב הראשון שאני שולחת, ותמיד עונים לי. למשל, במחנה גדי'ע. או, כן! יצאתי פעם אחת עם מוזכר שמערכת, שקיבל אז את מכתבי. אבל הוא לא מצא חן בעיני, בשל דמותו הלא מתאימה לי.

"אני מבקשת, שנית, שלא לאכזב אותי." או מה — אתם היתם יותר טובים בגיל 15?

לבעליך בלבד

19 דרכים לחזור אחרי הצות בני לקבץ עז הראש.

ההומוריסט האנגלי הרולד פרוי מביא לפניכם, הגברים, 19 דרכים שימושיות, המופיעות בספרו האחרון: "כיצד להישאר בחיים אחרי הנישואין". ספרו הראשון נקרא: "כיצד להימנע מנישואין".

• הדרך ההיסטרית:

את שואלת איפה ביליתי את הערב? בחוף! כן, שתיתי! את עוד שואלת למה? ובכן, רינה — זה הכל בגללך. מפני שכמה שקשה אני עובד, אני לא יכול לתת לך את כל הדברים היפים המגיעים לך! כמובן שלא התלוננת, אני מאשים יותר את עצמי. פשוט הייתי מוכרח הערב להשקיע את כל הצרות שלי בויסקי..."

• הדרך המיסטית:

הלכתי לתחנת האוטובוס, כשפתאום הרגשתי כאילו אני צועד על מרבץ של פירחה. לפני שידעתי מה קורה לי, הת' רומתי באחרי ועפתי כעשרה סנטימטר מעל המדרכה. המ' ראתי 170 מטר, פחות או יותר, והתחלתי להקיף את תל' אביב. זה גרם לי סחרחורת והדבר הבא שידעתי, היה אדם שצעק עלי: "הגיע הומר, חברו! בכלל, חוסר'משקל גורם לפעמים לתופעות משונות!"